

Watchman Nee élete (1903-1972)

és bizonyágtételei, melyeket elmondott 1936. október 18-án és 20-án és Kuang Hszi Vei írása alapján

Watchman Nee eredeti neve Ni To-seng, aki 1903-ban Dél-Kína Fukien tartományában Fucsouban született.

„Születésem imameghallgatás volt. Anyám attól félt, hogy követni fogja sógornőjét, és hat lányt fog világra hozni. A kínaiak ugyanis a fiúknak jobban örülnek, mint a lányoknak. Elöttem már két lányt szült, és bár valószínűleg nem értette meg teljesen az imádság hatalmát, az Úrhoz kiáltott: - Ha fiam lesz, neked fogom adni.

- Az Úr meghallgatta imádságát, és megszülettem én. Apám később elmondta, hogy anyám már születésem előtt Istennek ígért.”

Megtérése

Watchman Nee 1920-ban, 17 éves korában jutott hitre Krisztusban. Erről a következőket mondta el 1936-ban Kulongszuban, Kína Fukien tartományának délkeleti partjai mentén elterülő szigeten, keresztyén munkatársaknak tartott összejövetelen.

„1920. április 29-én este egyedül voltam a szobámban, és azzal küszködtem, hogy eldöntsem, higgyek-e az Úrban vagy ne. Először ellenálltam, de amikor megpróbáltam imádkozni, megláttam bűneim nagyságát és Jézusnak, mint Megváltónak valóságát és hatalmát. Szívem szemeivel magam előtt láttam az Úr kinyújtott kezét a kereszten, mintha szívesen fogadna és így szólna:

„Itt várok rád, hogy befogadjalak.”

Megértettem, hogy Krisztus vére le tudja mosni bűneimet. Ez a szeretet legyőzött, és befogadtam Krisztust. Korábban kinevettem azokat, akik befogadták Jézust, de azon az estén az én életemben is valóság lett. Sírtam és bevallottam bűneimet, és az Úr bocsánatát kerestem. Amikor először imádkoztam, olyan örömet és békességet ismertem meg, amelyet azelőtt sohasem tapasztaltam. Mintha fény öntötte volna el a szobát, és így szóltam az Úrhoz:

„Ó Uram, nagyon nagy kegyelemmel ajándékoztál meg.”

Szolgálatának kezdete

Egy nyugati misszionárius, Miss Grose tanácsára összeírta hetven olyan barátja nevét, akikért naponta imádkozott, volt amikor még óra alatt is. Az Úr kegyelméből több hónap elteltével a hetven ember egy kivétellel megtért. Nehéz próba következett az életében, mert az Úr azt kívánta, hogy tagadja meg magát, és egész szívvel Őt szeresse.

„Nincs senkim rajtad kívül a Mennyben, de rajtad kívül a Földön sem gyönyörködöm másban.”

„A 73. zsoltár írója elmondhatja magáról mindezt, én azonban nem” -szóltam magamban. Ennek oka azzal az ifjú hölgyel való kapcsolatom volt, aki később a feleségem lett, és akivel beszéltem már az Úrról, de ő csak kinevetett.”

Végül 1922. február 13-án kész volt félretenni ezt a kapcsolatot, és ekkor nagy örömet tapasztalt. Fukien tartomány Fucsou nevű városában evangéliumi plakátokat ragasztott a falra, és traktátusokat osztogatott. Több százan megtértek, köztük egy kivétellel, akiknek a nevét felírta a jegyzetfüzetébe.

Naponta több mint ezer traktátust osztottak szét, évente pedig két vagy három milliót, hogy ellássák a különböző gyülekezeteket.

1922. vége felé egyre nagyobb szükségét érezte egy keresztyén újság kiadásának. Megkezdte írói munkásságát. Akkoriban nagyon nehéz körülmények között élt. Így nem volt pénzük a kiadásra. Több, mint egy hónapig imádkoztak, de még mindig nem volt pénzük. Ekkor leült, megírta a cikket, utána letérdelt és újra az Úrhoz fordult:- „Uram, a cikk kész, már csak ki kell nyomtatni, de még mindig nincs pénzünk.”

Imádkozás után teljesen biztos voltam abban, hogy Isten megadja rá a pénzt, ezért előre dicsértük érte nevét.

Csodálatos volt. Ahogy felálltunk, kopogtak az ajtón. Azt hittem, hogy valaki már hozza is a pénzt.”

Meglepetésére azt látta, hogy az érkező egy gazdag, de zsupori keresztyén asszony. Ő azt mondta - „Amikor ma reggel imádkoztam, Isten így szólt hozzám: Most nem imádkoznod kell. Először add oda a pénzt. Nagyon megdöbbsztem, de hoztam önnek 30 dollárt, használja fel az Úr céljaira.”Ez az összeg éppen fedezte a „Bizonyágtétel Ma” című újság 1400 példányának nyomdai költségeit.

Röviddel megtérése után forró szeretet ébredt benne az Úr iránt, és egyre erősebb késztetést érzett, hogy szűkebb és tágabb környezetében hirdesse az evangéliumot alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt. Evangelizálásának köszönhetően szinte minden iskolatársa megismerte az Urat, és az intézmény falai között megindult egy ébredés, amely 1923-ban széles körben elérte szülővárosa lakosságát. Sok száz ember megtért, és új életet kezdett élni.

Watchman Nee nem végzett sem teológiai, sem bibliaiskolai tanulmányokat. Krisztusról, a Szent Szellemről és a Gyülekezetéről főként magából a Bibliából és szellemi emberek könyveiből gyűjtötte össze ismereteit. Kiváló bibliaértelmező volt, és rendkívüli tehetséggel tudta szelektálni, feldolgozni, mérlegelni és memorizálni olvasmányait. Könnyedén, szinte egyetlen pillantással megállapította egy könyv mondanivalójának főbb pontjait.

Élő hite

Kellő pihenés és megfelelő ápolás hiányában Watchman Nee (21 évesen), 1924-ben tüdőbajjal ágynak esett. Betegsége olyan komolyra fordult, hogy már halálhírét kezdték kelteni. Ez a válságos időszak arra készítette, hogy Istenbe vetett bizalmát minden eddiginél erőteljesebben gyakorolja. „Nemsokára Csen Csi Kvei testvér írt, meghívott magukhoz Nankingba, hogy az ő házukban legyenek, ott pihenhetek, ugyanakkor segíthetek neki a Dr. C. I. Scofileld Biblia Levelező Intézet tananyagának lefordításában.” Egy híres német orvos megröngtenezte, és nem fogadott el pénzt, mert szerinte már csak 2 hete van hátra. „Úgy éreztem, hogy még ha nem is élek sokáig, hinnem kell, hogy Isten erőt ad, és az ő ügyéért kell munkálkodnom. Utána megkérdeztem az Urat, hogy milyen befejezetlen munka elvégzését várja tőlem.” Ilyen súlyos betegen is elment egy evangelizációs alkalmat megtartani. Az Úrtól erőt kért és egy-egy lámpaoszlopba kapaszkodva, többször megpihenve jutott el a helyszínre. Több hónapi imádkozás után úgy érezte, hogy könyvet kell írnia mindarról, amit az Úrtól megtanult. Kibérelt Kiangszu tartomány Vuszi városában egy kis szobát, ahová bezárkózott és egész nap írt. Ekkor a betegsége annyira súlyossá vált, hogy le sem tudott feküdni. Mellkasát az íróasztalhoz szorította, hogy csökkentse a fájdalmát.

Négy hónap alatt befejezte „A szellemi ember” három kötetét. A nyomtatáshoz 4000 dollárra volt szükségük. Imádkozott érte, hogy az Úr töltsen be a szükségét. Az Úr nemsokára 400 dollárt adott, és a szerződést megkötötték a nyomdásszal, hogy kezdjen hozzá a nyomtatáshoz. Egy szívvel imádkoztak az ügyért, és a nyomdász jelentkezett a részletekért. Az Úr mindig megadta. A nyomdász látta, hogy minden rendben megy, így szólt:

„Ilyen pontosan senki sem fizet, mint önök, gyülekezeti emberek.”

A könyv megjelenése után így imádkozott: - „Most pedig engedd el a te szolgálodat békességgel.” Ekkor már csak egy csontkollekció volt.

„Egy nap megkérdeztem Istentől:

„Miért hívsz haza olyan hamar?”

- Utána megvallottam vétkeimet, ugyanakkor elmondtam neki, hogy nincs hitem. Aznap a böjtölésnek és az imádkozásnak szenteltem magam reggeltől délután háromig, azt mondván Istennek, hogy én semmit nem akarok tenni, csak azt, amit Ő akar. Ugyanabban az időben munkatársaim komolyan imádkoztak értem Ruth Li házában. Amikor arra kértem Istent, hogy ajándékozzon meg hittal, egy Igét adott nekem, amit sohasem fogok elfelejteni. Az első mondat így hangzott: „Az igaz ember pedig hit által fog élni” (Róm 1:17b), a második: „mivel szilárdan álltok a hitben”, (2Kor 1:24b) és a harmadik: „hitben járunk” (2Kor 5:7). Nagy öröm töltött be, mert a Biblia azt tanítja, hogy

„Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9:23) Utána hálát adtam és magasztaltam Istent, mert megajándékozott Igéjével; hittem, hogy meggyógyított. Rögtön próbára is tett, mert a Biblia azt mondja, hogy „álljatok meg a hitben”, de még mindig ágyban feküdtem. [...] Ekkor Isten Igéje megmutatta hatalmát, és nem gondolva semmi másra, öltözködni kezdtem, pedig már 176 napja nem volt rajtam utcai ruha. Mikor fel akartam kelni az ágyból, hogy felálljak, úgy elkezdtem izzadni, mintha teljesen eláztam volna kint az esőben.

A Sátán újra kísértett: - „Miért akarsz te felállni, ha egyszer fel sem tudsz ülni?” - Azzal vágtam vissza: - „Isten azt mondta, hogy álljak fel”, és felálltam. Megint hideg verejték borított el, és majdnem elestem. Egyre csak hajtogattam, hogy „meg kell állnom hit által”. Utána néhány lépést kellett tennem, hogy fel tudjam venni a nadrágomat és zoknimat. Miután felöltöztem, leültem. De alig ültem le, amikor Isten Igéje szólt hozzám, hogy ne csak álljak hit által, hanem járjak is hit által. [...]

„Hova kívánod, hogy menjek?” - kérdeztem Istentől.

Isten felelt: „Menj el Li asszony házába, a 215. számba.”

Ott több testvér - férfiak és nők - böjtölt és imádkozott értem két vagy három napja.

Azt gondoltam, hogy egy szobában képes vagyok járkálni, de hogy tudok én lépcsőn lefelé menni?

Imádságban Istenhez fordultam: - „Ó Uram, hit által képes vagyok megállni, és hit által le is fogok tudni menni a lépcsőn!” - Rögtön a lépcsőházba vezető ajtóhoz mentem, és kinyitottam. Becsületesen megmondom, hogy amikor a lépcsőház tetején álltam, úgy tűnt nekem, hogy életem legnagyobb lépcsőházát látom magam előtt. Azt mondtam Istennek: „Mivel azt mondtad nekem, hogy menjek, megteszem, még ha belehalok is. Uram, én nem tudok járni; kérlek, támogass engem járás közben.” - Lépcsőfokról lépcsőfokra lépkedve mentem lefelé, és közben a karfába kapaszkodtam, ismét hideg verejtékben. Amint lefelé mentem, közben továbbra is ezt kiáltottam: - „Hit által járni” - és minden lépésnél imádkoztam: - „Ó Uram, Te vagy, aki képessé teszel, hogy járni tudjak.” A 25 lépcsőfok megtétele olyannak tűnt, mintha hitben kéz a kézben mennék az Úrral. Amikor elértem a lépcső alját, erősnek éreztem magam, és gyorsan a hátsó ajtóhoz mentem. Kinyitottam és egyenesen Li asszony háza felé tartottam. Közben így szóltam az Úrhoz: - „Mostantól kezdve hit által fogok élni, és nem fogok többé visszafeküdni.”

- Úgy kopogtam az ajtón, ahogy Péter tette (csak nem Rodé nyitott ajtót, lásd ApCsel 12:12-17), és amikor beléptem, hét vagy nyolc testvér meredt rám, szóra képtelenül és mozdulatlanul, és utána mindenki vagy egy óra hosszat nagy csendben ült, mintha Isten jelent volna meg az emberek között. Én is ott ültem tele hálaadással és dicsérettel. Utána mindent elmondtam, mi történt, és hogyan gyógyultam meg. Szellemileg mindnyájan ujjongtunk és nagyon felvidultunk, majd hangosan is dicsértük Isten csodálatos munkáját.”

Isten kegyelmesen meggyógyította őt a tüdőbajból, ám szuverén módon meghagyta szívének betegségét, az angina pectoris-t. Nee testvér szíve csak feleakkora volt, mint egy egészséges emberé. Bármelyik pillanatban meghalhatott. Ez önkéntelenül arra indította, hogy teljesen az Úrra bízta az életét. Egyik pillanatról a másikra létezett az Istenbe vetett hit által, és az Úr hosszú évekig megtartotta őt kegyelmes gondoskodásával és a feltámadásból eredő életerővel. Mindezek a testi problémákon keresztül Watchman Nee olyan mértékben megtapasztalta és élvezte Isten jelenlétét, ami lehetetlen lett volna e nélkül a bonyodalmas és kimerítő betegség nélkül. Gyógyulását Isten csodálatos beavatkozásaként élte meg.

Az Isten hűséges Igéjébe vetett élő hit gyakorlása ezt eredményezte, hogy a feltámadás erejét hordozó élet - a kegyelem által - belülről kiindulva fizikailag megerősítette őt, miközben szellemi életében fejlődés állt elő. Ez nem pusztán Isten hatalmát bizonyító csoda volt, hanem a kegyelem és az isteni élet jelenlétének bizonyossága is.

Élete és munkássága

Valahányszor feltettek neki egy kérdést, Watchman Nee mindig gyakorlatias, lényegre törő, érthető, isteni kenettel teljes választ adott. Közvetlen nyílt természetének köszönhetően könnyű volt kapcsolatot teremteni vele. Hatalmas munkabírása és nagy, szerető szíve volt. Szellemi téren csúcokat hódított meg, és mélységekbe szállt alá. Isten tervének alapelvéről és céljáról gazdag látással és tapasztalattal rendelkezett. Mindig nagyon kellemes benyomást hagyott az emberekben, ugyanakkor mindenki bízta őt. Gyengéden és szelíden bánt másokkal, és a szavait mindig átítatta az isteni kenet. Beszélgetőpartnereivel soha nem volt távolságtartó, és az emberek úgy érezték a jelenlétében, mintha öntöznék és táplálnák őket. Beszéde és viselkedése egyaránt felejthetetlen hatást gyakorolt mindenkire. Watchman Nee felismerte, hogy a keresztyén szolgálatban nem a mennyiség, hanem a minőség számít, a valódi szolgálat: az élet kiáradása.

Bebörtönzése és halála

Hosszas imádkozás és mérlegelés után, 1949 februárjában Watchman Nee úgy döntött, hogy Sanghajban marad. Erre egyrészt a gyülekezetek és a munkatársak iránti felelősségérzet, másrészt az evangélium Kínán belüli terjesztésének küldetésstudata indította. Tökéletesen bízott az Úr szuverén hatalmában, ugyanakkor tisztán látta a kockázat nagyságát, és kész volt életét áldozni az Úrról való bizonyágtételért.

1952 tavaszán letartóztatták és bebörtönözték a hite miatt. Egy hosszan elhúzódó per után, 1956 nyarán tizenöt év börtönbüntetésre ítélték. Ám soha többé nem léphetett ki a börtönből. Raboskodása alatt egyedül feleségének engedték, hogy alkalmanként meglátogassa. 1971. november 7-én azonban hitvese eltávozott az Úrhoz. Halála nagy fájdalmat jelentett Watchman Nee számára, és az utolsó szál is megszakadt közte és a

külvilág között. Nem sokkal ezután, 1972. június 1-én Watchman Nee is elérkezett földi zárandokútja végéhez.

Szabadulása napján - egyes vélemények szerint - megmérgezték. Urához költözött és megpihent Krisztusnál, akiért mindvégig kész volt akár életét is áldozni. Párnája alatt egy kis papírdarabot találtak, amelyen reszkető kézírással az alábbi nagyszerű sorok álltak:

„Krisztus az Isten Fia, aki meghalt, hogy megváltsa a bűnösöket, és feltámadt harmadnapon. Ez a létező legnagyobb igazság a világmindenségben. Meghalok a Krisztusba vetett hitemért.”

Néhány nagyszerű gondolata

„Fontos elfogadnunk azt, ahogyan Isten elrendezi a körülményeinket. Ez az elrendezés a Szent Szellem fegyelmező munkáját szolgálja. Valahányszor megszökünk Istentől rendelt körülményeink elől, elvesztünk egy lehetőséget teherbírársunk megnövelésére. Egy hívő soha nem maradhat ugyanaz, miután szenvedéseken ment keresztül.”

„Amikor elkezdtem az Urat szolgálni, volt bennem némi szorongás a megélhetésem miatt. Mivel az Úrtól kapott úton kívántam járni, egyedül Tőle várhattam támogatást ezen a téren is. 1921-ben és 1922-ben nagyon kevés igehirdető élt kizárólag az Úrra hagyatkozva. De amikor az Úrhoz fordultam, ezt a választ kaptam Tőle: „Ha nem tudsz hit által élni, akkor nem szolgálhatsz engem.” Megértettem, hogy élő munkára és élő hitre van szükségem, ha az élő Istent akarom szolgálni. Isten minden szükségemet betöltötte, egyszer sem hagyott cserben.”

Watchman Nee szolgálatát az egész világon jól ismerik az Istent kereső hívők. Írásai sokaknak nyújtottak és nyújtanak segítséget a szellemi életben és a Krisztussal való kapcsolatukban. Ám nem sokan ismerik Watchman Nee szolgálatának másik, ugyanilyen fontos oldalát, amely a gyülekezeti élet gyakorlására és Krisztus Testének felépítésére helyezi a hangsúlyt. Nee testvér a keresztyén életről és a gyülekezeti életről egyaránt sok könyvet írt. Mint Isten Igéjének kiváló magyarázója, Watchman Nee élete végéig az Úr nagy ajándékaként szolgált az Ő Teste számára.

„Írásaimat, olvasóimat és saját magamat teljes szívemből Istennek ajánlom...”

Watchman Nee

Forrás: Makai Rozália <http://web.tvnetwork.hu/vaise>